

премда, најчешће кажу: иди у цркву, моли се, пости. Свакако, иди и у храм, и моли се и пости, али уз све то учи се да имаш на уму да Бог гледа на тебе и види све што је у твоме уму и срцу. Познати су ти твоји греси? Кај се за њих. Знаш своју немоћ? Ишти снагу. Знаш неразумност? Ишти мудрост. Знаш колико си нетрпељив – припреми се да чекаш одговор онолико колико Господ сматра за потребно. Свим животним делима, свим својим мислима, свом својом вољом, треба се учити сећању на Бога и чинити само оно што он заповеда.

Често се дешава да се човеку чини да зна шта му је потребно и да дела по мери својих моћи, а са гледајући са стране је уочљиво да он чини само оно што сматра потребним и понаша се онако како се њему свиђа... Има ли онда у његовом животу места за Бога? Такав може сматрати да мисли о спасењу душе, па и да говори о овоме, а у самој ствари он иште веће удобности за себе и живи једино по своме разуму.

Зашто пак, човек не види противречности у себи?

Због поверења у себе, због уверности у своју исправност. А светлост? Светлости ће бити онда када Господ буде у животу, када у души заузме оно место које му и припада – прво!

Није тек тако речено да Господ може бити човеку или на првом месту или негде на периферији мисли или да уопште не буде са њим. И онда бива фалш,

бива она иста лаж живота која је за многе постала обична, који су се навикли на њу, тако да изгледа као нешто природно. У томе и јесте несрећа – у безбрижности, равнодушности према Богу. И нису криве околности, нити људи, нити животни услови – криви смо ми сами.

Све што нас окружује делује на нас, али ми можемо да допустимо или да не допустимо ова дејства. Ми, једино ми, можемо трезвено да оценимо своје жеље и намере и да часно и поштено одговоримо себи на питање: „Желим ли ја да прво место у моме животу, у мојим мислима, у стремљенима припадне Богу? Желим ли да Његова воља, а не моја, постане закон за мене? Искам ли од Њега снаге да схватим у свим овим замршеним околностима оно што Он жели да ја чиним? Тежим ли томе да сваку мисао проверавам и да стојим на стражи срца, да никаква страст не постане зид између моје душе и Бога?

Уколико на сва наведена питања можемо одговорити једино са „не“, онда о каквој светлости уопште можемо говорити?

За нас још постоји покајање, и њиме се може спасити од мрака унија, немоћи, од свега што обременује душу и трује живот. Слава Богу, покајањем се спасава сваки који осуди себе. Али запамтите, себе а не друге!

Покајање је велика милост Божија и њоме нам се отварају двери Царства Небескога.

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ЧЕТРНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

ПРЕД ВОЗДВИЖЕЊЕМ ЧАСНОГА КРСТА

св. љаведни Јоаким и Ана, св. муч. Северијан

Јн. 3:13-17 (зач. 9); Мт. 22:1-14 (зач. 89); Лк. 8:16-21, (зач. 36).

Гал. 6:11-18 (зач. 215); 2Кор. 1:21-2:4 (зач. 170); Гал. 5:22-6:2 (зач. 213)

св. Лука Кримски

БОГ ЈЕ ПОМИРИО СВЕТ СА СОБОМ

БЕСЕДА У НЕДЕЉУ ПРЕД ВОЗДВИЖЕЊЕМ ЧАСНОГА КРСТА

Много, много има у Светом Писму текстова који удиљују ум и срце сваког благочестивог и богобојазног човека. Али данас, на недељни дан, који претходи Воздвижењу Крста Христовог, усмерићу вашу мисао на најдивније речи – речи апостола Павла и речи Самога Господа нашег Исуса Христа.

Желео бих да вас ове речи задиве и потресу, да би их заувек утиснули у своја срца: „Јер (Отац) благоизволи да се у Њему настани сва пуноћа. И да кроз Њега измири све са собом, учинивши мир његовом крвљу на крсту, (помиривши) кроз Њега и оно што је на земљи и оно што је на небесима“ (Кол. 1, 19 – 20).

Тако говори свети Павле у посланици Колошанима, а то исто говори и у Другој посланици Коринћанима: „Бог бјеше у Христу који помири свијет са собом, не

урачунавши им гријехе њихове, и метнувши у нас ријеч помирења. Умјесто Христа, дакле, молимо, као да Бог позива кроз нас: Молимо у име Христово - помирите се са Богом“ (2Кор. 5, 19 – 20).

И ја сам такође посленик Божији, и вас, паству своју, молим: Помирите се са Богом!

Како је поражавајуће, како је зачуђујуће то што нас Сами Бог моли да се помиримо са Њим! Шта је ово? Зар не треба ми да молимо Бога да опрости нама, окајанима, грешнима, зар не треба ми Њега да молимо да се помири са нама? А Он Сам моли, смирено моли, да се ми помиримо са Њим, ми окајани, ми који свагда жалостимо Његову светост – да се ми помиримо са Њим!?

Може ли постојати веће смирење, него што је смирење Бога Оца, пројављено у овим речима? Он Сам као да моли опроштај од

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

нас, сам моли да се помиримо са Њим. „...памтите да ви, који сте некада по тијелу незнабошци били“, говори свети апостол Павле Ефесцима, „Да бијасте у оно вријеме без Христа, отуђени од заједнице Израилеве и страни у завјетима обећања, наде немајући, и без Бога на свијету, а сад у Христу Исусу, ви који сте некад били далеко, постадосте близу крвљу Христовом“.

Ви нисте незнабошци по милости Божијој. Али има међу вама таквих који су били далеки од Бога, далеки од Христа, па се стога ове речи Божије и на вас односе: „Јер Он је мир наш, који и једне и друге састави у једно и разруши преграду која је растављала, то јест непријатељство“ (Еф. 2, 11 – 14).

Из чега је то Он начинио једно, какву преграду је разрушио? Од незнабожаца и народа који је по веровао у Њега.

„Укинувши тијелом својим закон са његовим заповијестима и прописима, да оба сазда у самој себи у једнога новог човјека, стварајући мир; И да помири са Богом и једне и друге у једном тијелу крстом, убивши непријатељство на њему“ (Еф. 2. 15 – 16).

Опет речи о томе да је крсна смрт Господа Исуса Христа била нужна ради тога, да би нас помирила са Богом, да би укинула непријатељство, ђаволове непријатељство, кога је тако многу у људскоме роду.

Он је то учинио, да би нас помирио са Богом.

Зар се нећемо помирити сада, када сам Бог моли за помирење?

Зар ћемо наставити непријатељство? Како је много тога непријатељства. Како је оно страшно! Крст Христов је разрушио ово непријатељство међу хришћанима, Христос је сатро главу ђавола крстом Својим.

Ви сте у данашњем Јеванђељу чули исто тако задивљујуће речи: „Јер Бог тако завоље свијет да је Сина својега Једнороднога дао, да сваки који вјерује у њега не погине, него да има живот вјечни“ (Јн. 3, 16).

Господ се брине о свима нама, да нико не погине, да не погине у незнању Христа, у неверовању у Њега, жели да свако од нас има Вечни Живот.

„Јер не посла Бог Сина својега на свијет да суди свијету, него да се свијет спасе кроз њега“ (Јн. 3, 17).

Доћи ће време, страшно, потребно време, када Христос дође други пут: доћи ће да суди свету, да суди свима нама, окајанима. Али први пут Христос није дошао ради тога да суди свету, већ да Крвљу Својом спасе род људски, да спасе оне који свим срцем верују у Њега, и не само да верују већ који испуњавају Његове заповести.

„Који у њега вјерује не суди му се, а који не вјерује већ је осуђен, јер није вјеровао у име Јединороднога Сина Божијега“ (Јн. 3, 18).

Верујућем се не суди – Страшни Суд њему није страхан, док је неверујући већ осуђен, јер није веровао у Сина Божијег.

„А ово је суд што је свјетлост дошла на свијет, а људи више за-

вољеше таму неголи свјетлост; јер њихова дјела бијаху зла. Јер сваки који чини зло мрзи свјетлост и не иде ка свјетлости, да се не разоткрију дјела његова, јер су зла, а ко истину твори, иде ка свјетлости, да се виде дјела његова, јер су у Богу учињена“ (Јн. 3, 19 – 21).

Хоће ли се и међу вама наћи такав који воли таму? Хоће ли дела некога од вас бити тако тамна, тако богомрска, да их је потребно скривати под покровом таме?! Зар нећете сви ви завољети свим срцем, свом мишљу, свим дахом душе своје Господа Исуса, Који је пролио за нас Крв Своју. Крв, којом је Господ помирио свет са Собом. Није Себе помирио, већ нас помирио са Собом, да не би смо пропали.

Смирење Христово је заиса бесконачно, јер у Откривењу Јо-

вана Богослова читамо задивљујуће речи Христове: „Ево стојим на вратима и куцам; ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њим, и он са мном“ (Откр. 3, 20), - као сиромх проси...

Хоће ли се међу вама наћи неко ко Му неће отворити?

Христос стоји на вратима срца свакога од вас и тихо, тихо, куца и чека, неће ли се отворити дверь, неће ли Га пустити ка себи. И треба само отворити врата, да би ушао Он и вечерао са вама.

Нека би се то збило са сваким од вас!

Нека би Господ начинио вечеру са нама, окајанима, које је Богу било потребно да помири са Собом!

Амин.

1949. г.

архимандрит Јован (Кресћанкин) ВРАТИТИ СЕ ХРИСТУ!

Вратити се Христу! Како и у чему треба да се огледа овај повратак? Можда, „вратити се“ и није баш најпогоднији израз, тачније – окренути се ка Христу, лицем у лице, отворене душе, потпуно искрено и дубоко.

Зато и бива тешко, зато хладноћа и празнина у животу, јер ми сами себе лишавамо оживљујуће светлости Христове. Можда је то тако, али шта да се ради, ако у обичном животу, има тако мало простора да мислимо о некој нарочитој светлости, још пре када њено релано постојање и није увек најјасније?

Да, ми смо навикли да у храму слушамо: „Христe, Светлости истинита, која просвећује и освећује сваког човека који долази у свет, нека се на нама покаже светлост лица Твога, да у Њему угледамо неприступну светлост“.

Каква светлост? Не мислећи о њој, ми као да је и не опажамо, а када ње нестане, то сви опаже, сви говоре о томе, сви то знају – живот постаје сив, досадан, мрачан и празан. Ово је јасно и најпростијем и најобичнијем човеку. Како је пак, опазити, ову светлост?

Нема неких општих рецепата,